

P É N T E K I M R E

Alkonyati zene

A menekülés kényszere
hatja át minden porcikám,
talán nyeregre kapok
egy csellengő, hitvány porcicán.

Nyakamra zsinórt feszítenek
a kedves hóhérsegédek,
a közönség persze integet,
a tenyerek összeérnek.

Egy monoton zene szól
az alkonyati bolyból.
A rózsá bokor alól
egy vén csavargó horkol.

Rengetegben

Megy, néha hallgatózik,
és ringatja a rengeteg,
néha úgy érzi: jó itt,
megáll benne a döbbenet.

Csak a férgek motoznak
kéjjel a magok héja alatt,
s már aligha talál jobbat,
a lombok lomhán ringanak.

Az ostromnak ez lett vége,
ez a siralmas oltalom,
de jajkiáltás a közepébe:
iszonyú írás a falon.

Mezei zenészek

K Ő P Á L E M L É K É N E K

Hangolnak a messzi zenészek,
néha hallszik a hegedű,
ez akkor sem családi fészek,
hiába jár be ajtaján derű.

Az egykori lábnymokba lépni
ma már fölösleges,
akkor gyerek volt, ma meglett férfi,
s nem kábítja, csak egy parányi nesz.

Merre van az irgalom határa,
nehogy bakancsa átszakítsa...
Zsebében zörög a belépő ára,
menedék várja, szárnyas kalitka.

Szívdobogva

Pördült a lány, mikor belépett,
s asztalról lehullt a morzsa,
nem csábította őt ígéret,
csak erre haladt szívdobogva.

Talán táncolt már feltűnően,
magányosan, csalóka bálban,
csábította egy hűtlen nőtlen,
hogy táncolna néki ruhátlan.

De megrekedt a mozdulat
és a zenekar falsul játszott,
és odalett a hangulat,
mielőtt odalökött pár szót.

,

Nyugalomra térő nereida, 2020

Talán a tuskó is

Talán a tuskó is elhasadt,
ahogy épp a fát aprította,
szerencsés ez a máj nap,
meglett az eltűnt terrakotta.

Minden a helyére kerül,
a sok fölösleges holmi,
csak ő hallgat embertelenül,
minden szóért úgy kell ostromolni.

És ragyog a rend. A villanófény
reflektora a homályon átlát.
Kézen fog az édes tünemény,
megigazít hajában egy násfát.

Kaszálás

Megébred az öreg. A szemét
locsolja a fürdőszoba csapján.
S várja, ma reggel, a sok virágú rét,
a fűnyíró is izzad, ketté hasad tán.

S elnyúlik a sok fű, rendekbe fekszik,
s majd megszárad, lesz belőle széna,
elvégez vele, ebéddel is, estig,
s elnyúlik a padkán, mint egy béna.

S olyan lesz a rétje, mint torz borosta,
csak a szöcskék pattognak jobbra-balra,
nevet a pókhálós körtefa odva,
aztán rágyújt egy régi-régi dalra.